

ΜΑΡΙΑ
ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ
ΠΟΘΟΥ

η δίψα με καίει
εμένα και χάνομαι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ ΠΟΘΟΥ

Η δίψα με καίει εμένα
και χάνομαι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία

Πεζογραφία – 333

Μαρία Λαμπαδαρίδου Πόθου, *Η δίψα με καίει εμένα και χάνομαι*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Τυπογραφική διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Μαρία Λαμπαδαρίδου Πόθου, Αθήνα, 2013

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2013

KET 8668 ΚΕΠ 968/13

ISBN 978-960-16-5188-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> - e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Δίψα αύος λαίες εγώ και απόλλυμαι
Αλλά πίε μου κράνας
αιινάω (αιειρώω)
επί δεξιά τη κυφάρισ(σ)ος

Η δίψα με καίει εμένα και χάνομαι
Αλλά πιες από την κρήνη τη δική μου
την “αιειρώω”
(που είναι) δεξιά της κυπάρισσος

ΟΡΦΙΚΟ

Εγώ, η Αλέξια

ΌΤΑΝ ΒΓΗΚΑ στον δρόμο έφεγγε ακόμα. Και μια «σιγανή βροχή από το πρωί δεν έλεγε να σταματήσει. Ήθελα να πάω στο πολυτελές σπίτι. Μου είχε γίνει έμμονη ιδέα. Είχα ανάγκη να το δω φωτισμένο. Να μαντέψω τις κινήσεις των ανθρώπων πίσω από τα κλειστά παράθυρα. Να πονέσω. Είχα ανάγκη να πονέσω.

Κοίταξα το παλιό αρχοντικό μέσα στα δέντρα.

Έλαμπε τυλιγμένο σε σειρές από διακριτικούς φωτισμούς.

Άφησα το αυτοκίνητό μου σ' ένα στενό δρομάκι και σύρθηκα προσεκτικά σε μια σκιερή γωνιά του εξωτερικού τοίχου. Δεν ήθελα να με δουν. Προπαντός εκείνος. Να μη με δει εκείνος.

Έμεινα ακίνητη με τις σκέψεις να καίνε σαν μετέωρες στο κενό. Προσπάθησα να ανασύρω τις δυνάμεις μου, όπως το έκανα παλιά.

Είμαι εγώ, είπα. Εγώ, η Αλέξια. Δεν θα με κομματιάσει ένας έρωτας. Ήμουν πάντα δυνατή. Είμαι ακόμα. Κι ας φάχνω κάθε πρωί τις πρώτες χαρακιές γύρω στα μάτια μου. Είμαι τριάντα χρονών. Τριάντα ενός. Ποτέ δεν τα μετρούσα τα χρόνια μου. Και τώρα ξαφνικά βάρυναν, θαρρείς. Ασήκωτα έγιναν. Σαν μουλιασμένα σε νερό.

Τα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια μου και νευρίασα.

Τόσο αδύναμη είχα γίνει. Ο έρωτας με είχε αποδυναμώσει. Ο έρωτας αποδυναμώνει. Πάντα τον φοβόμουν. Με νίκησε, είπα. Τη μια στιγμή έλεγα πως τον αγαπούσα αγιάτρευτα και την άλλη θύμωνα. Εκείνη τη νύχτα τη βροχερή, έλεγα πως δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς εκείνον, αισθανόμουν σαν ανάπηρη.

Στάθηκα πλάι στον μαντρότοιχο, μέσα στη βροχή. Αυτό ήθελα.

Είχα χάσει τελείως την αξιοπρέπειά μου. Τον αυτοσεβασμό μου. Καλύτερα να φύγω, είπα. Να κουκουλωθώ στις κουβέρτες και να κλάψω με την ησυχία μου.

Όμως, όχι. Προτιμότερος ο θυμός, είπα πάλι. Ο μεγάλος θυμός. Α, πόσο ευεργετικός ανέβαινε από τα σπλάχνα μου και τράχυνε το πρόσωπό μου. Σαν κύμα οργισμένο τον ένιωθα να με σκληραίνει.

Το χέρι μου είχε παγώσει να κρατά την ομπρέλα. Και την έκλεισα. Περπατούσα τώρα μέσα στη βροχή. Κάποτε μου άρεσε να περπατώ αργά μέσα στη βροχή. Υπάρχουν στιγμές που σε κάνουν να ονειρεύεσαι. Στιγμές που σε ταξιδεύουν σε μαγικά μονοπάτια. Κι εγώ ένιωθα πως δεν θα ξαναζούσα τέτοιες στιγμές. Σάμπως ένα κομμάτι του εαυτού μου να είχε πεθάνει

και πενθούσα. Αυτός ο πόνος ήταν σαν πένθος. Στάθηκα στην ίδια σκιερή γωνία. Στηρίχθηκα στα κάγκελα του μαντρότοιχου. Τα μαλλιά μου είχαν μουλιάσει και το ρούχο που φορούσα, ένα μπαμπακερό μπλουζάκι σε ανοιχτό μπλε, είχε κολλήσει πάνω μου.

Όχι, δεν θα κλάψω. Δεν το αξίζει, είπα.

Και το είπα δυνατά να το ακούσω.

Μισώ την Εβελίνα που σήμερα θα γίνει γυναίκα του Στέφανου, είπα πάλι. Θα την κρατήσει στα χέρια του... Θα της προσφέρει το ποτό που αγαπούσε εκείνες τις ιδιαίτερες στιγμές, κράμπερι με εφτάστερο κονιάκ. Θα της πει τα ίδια λόγια».

Ανασηκώνεται πάνω στο ανάκλιτρο της ψυχανάλυσης η Αλέξια. Ο γιατρός είναι δίπλα της. Ακούει την κάθε λέξη της. Περιμένει.

«Διψώ, του λέει, από τη μέρα εκείνη, μια δίψα με καίει και χάνομαι...»

Της φέρνει ένα ποτήρι νερό και τη βοηθά να γείρει άνετα πάνω στα μαξιλάρια.

«Η δίψα με καίει εμένα και χάνομαι...» Στη σκέψη του ο ορφικός στίχος. Και τον εντυπωσίασε.

Ήταν εκείνη τη στιγμή που διαπίστωσε πως αυτό το κορίτσι με την υδάτινη βαθιά φωνή τον ενδιέφερε. Ο ήχος της φωνής της έμοιαζε με ήχο νερού που κυλούσε πάνω σε άσπρες καθαρές πέτρες. Και τον ταξίδευε στα τρεχούμενα νερά του χωριού του.

Ίσως και να του έδινε «υλικό» για το βιβλίο που έγραφε. Όπως και να 'ναι, σκεφτόταν πως κανένα άλλο ενδιαφέρον δεν θα μπορούσε να έχει για εκείνον. Σεβόταν απόλυτα τις δεοντολογικές αρχές για τη

σχέση του με τους ασθενείς του. Όμως για κάποιους ανεξήγητους λόγους ένιωθε χαρούμενος όταν την περιέμενε.

Είναι ο διάσημος ψυχίατρος Έκτωρ Αργυρός, που έχει γράψει το σπουδαίο βιβλίο «Από την ψυχή προς την ψυχή». Αυτό το βιβλίο την έφερε στην οδό Μουσών, κάτω από τον λόφο του Φιλοπάππου, την Αλέξια. Μετά την περιπέτειά της, ένιωσε την ανάγκη να ζητήσει βοήθεια. Τότε ήταν που η φίλη της η Θάλεια της έκανε δώρο το βιβλίο του «From the soul to the soul» των εκδόσεων Καίμπριτζ. Και μεταφρασμένο στα ελληνικά, «Από την ψυχή προς την ψυχή». Και τα δύο τα είχε αγοράσει, να πιστέψει η Αλέξια πως άξιζε την εμπιστοσύνη της.

Είχε σπουδάσει στη Στοκχόλμη ο Έκτωρ Αργυρός. Εκεί όπου χάνεται κανείς στα ερεβώδη βάθη της ανθρώπινης ψυχής. Ήθελε να κάνει την επιστημονική του εργασία πάνω στο θέατρο του Στρίντμπεργκ. Πίστευε πως έτσι θα έφτανε ως τις πιο δύσβατες ακρώρειες της ανθρώπινης τρέλας, όπως έλεγε. Όταν το βιβλίο του είχε κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις του Καίμπριτζ, είχε προκαλέσει μεγάλο ενδιαφέρον για τις πρωτότυπες ιδέες που είχε. Ήθελε να αναλύσει την ψυχή μέσα από τα έργα του Στρίντμπεργκ, είχε δηλώσει σε μια συνέντευξή του στην *Daily Mirror*. Στις κρυφές του ώρες, έγραφε κι εκείνος ένα θεατρικό έργο, όμως ακόμα δεν είχε βρει την εξέλιξη. Είχε μείνει σε έναν σχεδιασμό των προσώπων μόνο και κάποιας πλοκής που την τύλιγε η ομίχλη.

Argyros τον αποκαλούσαν έξω. Κι άλλοι τον έλε-

γαν The Greek. Του είχαν προσφέρει θέσεις στο εξωτερικό, όμως προτίμησε να εργαστεί στον τόπο του. Ήταν από εκείνους τους ρομαντικούς που πίστευαν στην αξία του τόπου. Ήθελε να ξυπνά το πρωί και να βλέπει τον αττικό ουρανό κι ένα κομμάτι από την Ακρόπολη. Έλεγε πως εκείνη τη στιγμή ένιωθε αιώνιος. Γιατί η εικόνα αυτή τον ταξίδευε μέσα στον χρόνο.

Εκεί, στο σπίτι του, στη σκιά του Φιλοπάππου, έκανε και το ιατρείο του. Στο ισόγειο. Να τον χωρίζει ένα επίπεδο από τα παραληρήματα των ασθενών του. Από τα φαντάσματα και τους εφιάλτες τους. Όταν τελείωνε το ιατρείο του, τραβούσε τις κουρτίνες και έκλεινε τα παράθυρα. Ύστερα κλείδωνε καλά την πόρτα και ανέβαινε στον επάνω όροφο να συνεχίσει τη δική του ζωή. Ήθελε να την αισθάνεται διαχωρισμένη από αυτή των ασθενών του. Κι ας δούλευε τις σημειώσεις που κρατούσε για την έκδοση ενός καινούριου συγγράμματος.

Εκείνη την ώρα ο ασθενής του δεν υπήρχε παρά μόνο σαν εμπειρία.

Σαν «υλικό».

Όλοι είμαστε το υλικό κάποιου ψυχιάτρου, έλεγε.

Με την Αλέξια είχε γίνει μια εξαίρεση.

Εκείνη συνέχιζε να υπάρχει και στον επάνω όροφο, μέσα στις σκέψεις του. Κι έλεγε πως ήταν γιατί του έδινε πιο πλούσιο «υλικό» και ένιωθε ευγνώμων. Κάποτε αναρωτιόταν μήπως δεν ήταν μόνο η ευγνωμοσύνη. Και έβαζε τον εαυτό του στη δοκιμασία να μην απαντήσει. Πολλές φορές, έπιανε τον εαυτό του να ακούει τη φωνή της με κλειστά μάτια. Και τότε τρώμαζε λίγο. Και όταν ανέβαινε στον επάνω όροφο,

κοίταζε στον καθρέφτη να δει πόσο γκριζάρισαν τα μαλλιά του.

«Εβελίνα Νομικού. Την είχα γνωρίσει τον περασμένο χειμώνα. Είχαμε βρεθεί μαζί σε μια εκδρομή στον Παρνασσό. Τότε ακόμα ο Στέφανος με λάτρευε, ή έτσι πίστευα. Δυόμισι χρόνια δεν είχαμε χωρίσει ούτε μια μέρα».

Τα μάτια της σκοτεινιάζουν.

«Πόσο εύκολα πεθαίνουν οι στιγμές της ευτυχίας που ζήσαμε;»

Ο Έκτωρ δεν απαντά. Δεν θέλει ποτέ να διακόπτει τον ειρμό μιας εξομολόγησης.

Τον κοιτάζει τώρα κατάματα. Και ο Έκτωρ προσέχει πως τα μάτια της έχουν το χρώμα του κεχριμπαριού.

Νιώθει ένα ρίγος δυνατό εκείνη να κυλά πάνω στο σώμα της κι απάνω στην ψυχή της, «δεν θέλω να πεθάνει ούτε μια στιγμή από την ευτυχία που έζησα μαζί του».

Ο Έκτωρ τη βοηθά να γείρει το κεφάλι.

«Η παρέα μάς σύστησε. Η Εβελίνα ήταν με τον ξάδελφό της, τον Νικόλα. Είχα προσέξει πως ο Στέφανος την κοίταζε με ενδιαφέρον. Εκείνη κοίταζε άραγε ή τα αμύθητα πλούτη της; Σε κάποια στιγμή, τους είδα να κατηφορίζουν μαζί, με τα πέδιλα του σκι, τη χιονισμένη πλαγιά του Παρνασσού. Κι έναν κόμπο ένωσα στο στέρνο. Ήξερα πως τον είχα χάσει. Ήταν ένα κακό προαίσθημα, σκοτεινό. Και ταράχτηκα. Ένα αίσθημα παράξενο σαν να γκρεμίζονταν όλα γύρω

μου. Τους κοιτάζα ώσπου χάθηκαν στην κατηφορική πλαγιά. Κι όταν ο Νικόλας με πλησίασε, ήμουν ακόμα ταραγμένη.

“Σ’ ακολουθώ, πάμε...” μου φώναξε.

Ήταν τόσο χαρούμενος, που γλίστρησα μαζί του.

Ήταν συμπαθητικό παιδί ο Νικόλας. Δεν είχε καμιά έπαρση, παρά τις μεγάλες σπουδές του στο εξωτερικό.

Γλίστρουσα μαζί του στη χιονισμένη πλαγιά και άκουγα τη φωνή του. Έλεγε πόσο μου πήγαινε ένα αντιανεμικό μπουφάν με κουκούλα που είχα αγοράσει λίγο πριν από το περίπτερο του χιονοδρομικού κέντρου.

Χαμογέλασα. Μπορεί και να μου άρεσε η φιλοφρόνηση. Και απόρησα που μπορούσα να χαμογελώ εκείνη την ώρα.

Με ρώτησε με τι ασχολούμαι κι εγώ του απάντησα πως ήμουν δημοσιογράφος και πως έκανα και τηλεοπτικά ρεπορτάζ. Ο Νικόλας το βρήκε ενδιαφέρον και με ρώτησε σε ποιο τηλεοπτικό κανάλι εργαζόμουν. Του είπα πως συνεργαζόμουν με όποιο κανάλι ή εφημερίδα μου ζητούσε κάποιο ρεπορτάζ που με ενδιέφερε.

“Και ποια θέματα σε ενδιαφέρουν;” με ρώτησε πάλι.

Θυμάμαι, δίστασα να απαντήσω. Σκέφτηκα μήπως με ειρωνευόταν. Πάντα φοβόμουν την έπαρση. Η ζωή η δική μου ήταν ταπεινή. Ή έτσι μου άρεσε να τη βλέπω. Με τις παλιές αξίες που είχα πάρει από τους γονείς μου και τον τόπο όπου μεγάλωσα, ένα μικρό νησί που το λούζουν τα κύματα. Και πάντα θυμόμουν τα λόγια της μάνας μου. Είχε καθαρή αντίληψη. Ήταν

κόρη και εγγονή αγωνιστών της Αντίστασης, κι αυτό την είχε κάνει να αγαπά την αλήθεια με ένα ελεύθερο πνεύμα.

Και σε μια στροφή που ανακόψαμε ταχύτητα, γύρισα και τον κοίταξα. Ήθελα να βλέπω τα μάτια του όταν θα του απαντάω, και είπα φωνάζοντας:

“Γράφω πύρινα άρθρα για την καταστροφή του τόπου, σου φτάνει αυτό;”

“Όχι, δεν μου φτάνει...”

“Μου αρέσει να κάνω ρεπορτάζ για το άδικο που πάντα περισσεύει... Αυτό σου φτάνει;”

Έδωσα έμφαση στις τελευταίες λέξεις, θυμάμαι, σαν να ήθελα να τον προκαλέσω.

Κι εκείνος κάπου το κατάλαβε και τα μάτια του σκοτείνιασαν.

“Βρίσκεις δουλειά;”

Ήταν η επόμενη ερώτηση αυτή, λίγο αιχμηρή.

Δεν ξέρω γιατί έσκυφα το κεφάλι. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα έπαρση και τώρα ένιωθα πως ήμουν περίεργα αμυντική απέναντί του. Κι ενώ έβρισκα πάντα δουλειά, με αγαπούσαν και με εκτιμούσαν όλοι οι εργοδότες μου, του απάντησα:

“Μπορεί μια μέρα να πεινάσω...”

Τον είδα που έμεινε σκεφτικός. Στο βάθος μπορεί και να του άρεσε η ταπεινότητα που έδειχνα. Δεν αποζητούσα να τον εντυπωσιάσω κι αυτό του προκάλυψε περισσότερο ενδιαφέρον.

»Όταν κατεβήκαμε στο χιονοδρομικό κέντρο, ήταν κιόλας μεσημέρι. Συναντήθηκε όλη η παρέα στο καταφύγιο του χιονιού. Στεκόμουν δίπλα στον Νικόλα,

ασθμαίνοντας ακόμα, και είδα τον Στέφανο που με κοιτούσε επίμονα, με τη ζήλια στο βλέμμα. Έκανα πως δεν το πρόσεξα και συνέχισα τη συζήτηση με τον Νικόλα. Όμως ο Στέφανος ήταν σκληρός. Κάθισε δίπλα στην Εβελίνα, αγνοώντας με. Ύστερα τον είδα να σκύβει και να της μιλά φιθυριστά. Εκείνη χαμογελούσε. Και δεν δίσταζε να τον φλερτάρει μπρος στα μάτια μου. Σαν να τον ερωτεύτηκε από την πρώτη στιγμή. Κι ας ήξερε πως ήταν μαζί μου. Πως σχεδιάζαμε κιόλας να παντρευτούμε. Το ήξερε αυτό η Εβελίνα. Γιατί όταν ο Σταύρος, φίλος του Στέφανου από το θέατρο, έκανε τις συστάσεις, είχε δώσει όλες τις πληροφορίες για τον καθένα.

Έστρεψα το κεφάλι και την κοίταξα. Το βλέμμα της κτητικό και αλαζονικό. Ένα βλέμμα κυνισμού. Το έδειχνε φανερά πως ήθελε τον Στέφανο. Κι εγώ τρελαινόμουν. Όμως εκείνος; Τόσο λίγη ήταν η αγάπη του; Ένιωθα την ανάγκη να σηκωθώ και να φύγω. Μα δεν μπορούσα να κινήσω ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι.

Κοίταξα το γεμάτο σαρκασμό βλέμμα της και αναρωτιόμουν τι ζητούσε από μένα. Σαν να ήθελε να με εκδικηθεί για την ευτυχία που έζησα μαζί του.

Πώς καμιά φορά την αισθάνεσαι την καταστροφή που έρχεται, αλλά νιώθεις ανίσχυρος να την αναχαιτίσεις, έτσι ένιωσα. Το σώμα μου έμοιαζε παράλυτο. Και στην ψυχή μου ένα τεράστιο κενό. Και σαν να έπεφτα μέσα σ' αυτό το γκρίζο γλιστερό κενό. Δεν είχε ακόμα ξυπνήσει μέσα μου ο μεγάλος θυμός».

Ζητά πάλι νερό. «Αυτή η δίψα θα με κάψει» είπε.

Ο Έκτωρ της γέμισε το ποτήρι και κάθισε ήσυχα

δίπλα της. Και πάλι στη σκέψη του ο ορφικός στίχος. «Η δίψα με καίει εμένα...» Μπορεί και να γίνει ο τίτλος του βιβλίου που γράφω, σκέφτηκε γρήγορα και του άρεσε.

Ανασηκώθηκε εκείνη.

«Μήπως οι λεπτομέρειες που διηγούμαι σας κουράζουν...» λέει με ξαφνική αγωνία.

Περνά ασυναίσθητα το χέρι του στα μαλλιά της.

«Να μην παραλείψετε ούτε την παραμικρή λεπτομέρεια. Θέλω να τα ακούσω όλα. Για να μπορέσω να φτάσω στα βαθύτερα της ψυχής σας...»

Του φάνηκε πως ήταν εγωιστικό αυτό που είπε. Όμως δεν είχε τώρα χρόνο να το αναλύσει.

Και της ψιθύρισε στοργικά: «Συνεχίστε...»

«Και ο χρόνος σας; Και στην προηγούμενη συνεδρία ξεπεράσαμε την ώρα...»

«Δεν έκλεισα κανένα άλλο ραντεβού, μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε. Κι εξάλλου, βρέχει απόψε...»

Αναρωτιόταν γιατί έδωσε αυτή την απάντηση. Όμως ούτε κι αυτό μπορούσε τώρα να το αναλύσει. Και μετακίνησε ελαφρά μια μικρή διακριτική κάμερα που είχε τοποθετήσει δίπλα της για την εγγραφή της συνεδρίας.

«Δεν μπορώ να πάρω τα γεγονότα με τη χρονική τους σειρά. Σαν να κομματιάστηκε ο χρόνος και στη σκέψη μου έρχονται τα κομμάτια μόνο από αυτό που ήταν η ζωή μου...»

Του άρεσε όπως περιέγραφε τον «κομματιασμένο χρόνο». Αυτό ο Φρόντ θα το ονόμαζε συνειρμική της διασπασμένης συνείδησης.

Εγώ θα το ονομάσω «ποιητική» της συνείδησης.

σκέφτηκε. Ίσως γιατί ο τρόπος που μιλούσε η Αλέξια είχε κάτι το ποιητικό. Οι μνήμες ξετυλίγονταν με μια ποιητική αντήχηση που έκαναν τα γεγονότα να μοιάζουν ζωντανά και ακατέργαστα όπως τα γέννησε ο χρόνος.

«Όλα τα κομμάτια αυτά θα τα ενώσουμε στο τέλος. Και το παραμικρό είναι πολύτιμο...» είπε με την καθαρή φωνή του, που τη διαπερνούσε ένα περίεργο ράγισμα.

«Άλλωστε, ο βαθύς και απόκρυφος εαυτός μας αποκαλύπτεται μόνο μέσα από τους αυτόματους συνειρμούς...» συμπλήρωσε.

«Περπατούσα αργά μέσα στη βροχή. Άνοιξα πάλι την ομπρέλα, να μου κρύβει το πρόσωπο. Στην εκκλησία είχε μαζευτεί κιόλας κόσμος. Στέκονταν στο υπόστεγο να μη βρέχονται. Ο Στέφανος ήταν εκεί. Φορούσε ένα μαύρο ακριβό κοστούμι με λευκό άνθος και παπιγιόν. Την περίμενε. Σε λίγο ήρθε κι εκείνη. Τη συνόδευε ο πλούσιος πατέρας της. Πλησίασα λίγο ακόμα. Ήθελα να τη δω. Είχα ανάγκη να φτάσω ως τον πυθμένα αυτού του πόνου. Έλαμπε μέσα στο πανάκριβο νυφικό της.

Λύγισα εκεί, πάνω στο πέτρινο σκαλοπάτι του εξωτερικού περιβόλου της εκκλησίας. Η λέξη “τέλειωσε” σαν αιχμή μαχαιριού έπεσε μέσα μου.

Πώς τελειώνει μια αγάπη.

Πώς πεθαίνει.

Για τον έναν από τους δυο πεθαίνει. Κι ο άλλος πρέπει να βρει τη δύναμη να σώσει την αξιοπρέπεια του. Αυτό θα κάνω, είπα».

Το πρόσωπο του Έκτορα έκανε μια σύσπαση κι εκείνη το είδε. Σταμάτησε να μιλά. Και εκείνος αναρωτιόταν πώς μπορούσε να ξεγυμνώνει τόσο άφοβα την ψυχή της. Έφτανε ως την πληγή και εκεί πατούσε σαν να ζητούσε να ματώσει.

«Μη σταματάς...» της λέει, κι η φωνή του είχε μια τρυφερότητα τώρα, μια βαθιά στοργή.

Ήταν η πρώτη φορά που της μιλούσε στον ενικό. Κι εκείνη το πρόσεξε.

«Ξαφνικά, τα φώτα ενός αυτοκινήτου έπεσαν επάνω μου. Και ανασηκώθηκα γρήγορα. Προσπάθησα να διακρίνω αυτόν που έβγαινε από μέσα. Μου φάνηκε πως ήταν ο Νικόλας, ο ξάδελφος της Εβελίνας. Και δεν γελάστηκα. Με είδε.

Κατευθύνθηκε ευθύς προς το μέρος όπου στεκόμουν. Μέσα στον πανικό μου, ήθελα να χαμογελάσω.

“Αλέξια!”

Ακούω τη φωνή του γεμάτη απορία. Από την πρώτη στιγμή ήξερε για τη σχέση μου με τον Στέφανο. Έμαθα κιόλας πως είχε προσπαθήσει να αποτρέψει την Εβελίνα, “μην κάνεις αυτόν τον γάμο, ο Στέφανος θα είναι πάντα ερωτευμένος με την Αλέξια...” της είχε πει.

Δεν την έπεισε. Ήταν τόσο σίγουρη για τα θέληγτρα της.

Άπλωσε το χέρι του ο Νικόλας και με άγγιξε στον ώμο.

“Τι κάνεις εδώ, μέσα στη βροχή;”

Ήμουν έτοιμη να σωριαστώ. Έτσι καταρρέουν οι άνθρωποι, σκέφτηκα γρήγορα, και αφέθηκα σ' έναν

σχεδόν ηδονικό ίλιγγο που με παρέσερνε. Ο χώρος περιστρεφόταν γύρω μου σαν μεθυσμένος. Κάποια στιγμή προσπάθησα να στηριχτώ στον κορμό ενός δέντρου που ήταν πλάι στον μαντρότοιχο. Πρώτη φορά ένωσα τόσο ταπεινωμένη. Και θύμωνα με τον εαυτό μου που δεν είχα τη δύναμη να φερθώ πιο γενναία.

Σήκωσα το κεφάλι και τον κοίταξα. Από την πρώτη στιγμή τον είχα συμπαθήσει τον Νικόλα. Είχε μια περίεργη ικανότητα να μου βγάζει τον αληθινό μου εαυτό. Κι εκείνη τη στιγμή δεν ήθελα να προσποιηθώ την αδιάφορη ή να πω ένα τυχαίο ψέμα. Άλλωστε, μισούσα τα ψέματα.

“Ήρθα να τους δω, του είπα ήρεμα. Αναρωτιόμουν πόσο όμορφοι θα είναι και οι δυο...”

Ο Νικόλας με τράβηξε πάνω του. Το σώμα μου έτρεμε, σαν ολομόναχο. Μπορεί να έτρεμε από τη μοναξιά του.

“Λυπάμαι...” είπε.

Του έκλεισα το στόμα.

“Σςς... μην το πεις. Σήμερα δεν κάνει να το πεις. Πήγαινε στην εκκλησία, θ’ αργήσεις...”

Με κρατούσε ακόμα επάνω του. Σχεδόν με έσφιγγε. Από μια περίεργη διαίσθηση καταλάβαινα πως αυτή η επαφή τον αναστάτωνα. Ή ίσως να τον είχαν αναστατώσει τα δάκρυά μου. Εκείνη τη μέρα, στον Παρνασσό, μου είχε πει πως του άρεσε η ειλικρίνιά μου. Τα κορίτσια του κύκλου του, είχε πει, όσα είχε γνωρίσει, ήταν γεμάτα υποκρισία και κυνισμό.

Το σώμα μου έτρεμε ακόμα στην αγκαλιά του με το βρεγμένο ρούχο που φορούσα. Κι απ’ όσο θυμούμαι, εκείνη τη στιγμή το ήθελα να δείξω τα δάκρυά μου.

Λες κι ήταν η περηφάνια μου αυτή. Μια περηφάνια που την ένιωθα τραυματισμένη ως τα κατάβαθα του είναι μου. Ο πόνος μάς μαθαίνει πως η αλήθεια του εαυτού μας είναι ανώτερη από την περηφάνια μας.

Ξεδίπλωσα τα χέρια μου από τους ώμους του.

“Πήγαινε, του είπα, και σ’ ευχαριστώ”.

Ο Νικόλας έμεινε σαν μετέωρος λίγες στιγμές. Θα μπορούσε να με πάρει μαζί του, στην εκκλησία, σκεφτόμουν. Να δω κατάματα τον Στέφανο τη στιγμή που θα αντάλλαζε τους όρκους με την Εβελίνα. Σκύβω το κεφάλι και περιμένω. Κάποτε, στις λίγες φορές που τον είδα μετά τον Παρνασσό, μου είχε εξομολογηθεί πως από μικρός αντιπαθούσε την αλαζονεία της. Ο εγωισμός της ήταν απύθμενος, είχε πει. Και οι επιθυμίες της όλες στρέφονταν γύρω από τη ματαιοδοξία της. Ψάχνω στο βλέμμα του να μαντέψω τις σκέψεις. Καλό θα της κάνει να πονέσει κι αυτή μια φορά, προσπαθώ να του πω με το δικό μου βλέμμα, μήπως και καταλάβει πως πρέπει να σέβεται κάποια πράγματα.

Μπορεί και να μάντεψε τη σκέψη μου. Η μάνα μου έλεγε πως, αν θέλεις να μεταδώσεις τη σκέψη σου σε κάποιον, κοίταξέ τον κατάματα και πες σιωπηλά αυτό που θέλεις. Θα περάσει μέσα του. Και μη ρωτήσεις πώς.

Τον βλέπω που κινεί να φύγει και σκύβω πάλι το κεφάλι.

Προχωρά λίγα βήματα και κοντοστέκεται. Αν με αφήσεις εδώ, στη σκιά της νύχτας, ποτέ πια δεν θα φανερωθεί η αλήθεια, του λέω με τη σκέψη μου. Καθένας από τους τρεις θα την κρύψει βαθιά μέσα του, θα την εξαφανίσει.

“Έλα μαζί μου, τον ακούω να λέει, είσαι η δική μου καλεσμένη!”

Όσο κι αν το ευχόμουν, όταν τον άκουσα να το λέει, τρόμαξα.

“Όχι, όχι... είπα αυθόρμητα, δεν θέλω να του χαλάσω την ευτυχία...”

Είδα την έκπληξη στο πρόσωπό του. Ένιωθα πως η απάντησή μου τον είχε και πάλι αιφνιδιάσει. Όμως ήταν η αλήθεια μου αυτή. Εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν μόνο τον Στέφανο. Τη δική του ευτυχία. Κι ας τον μισούσα λίγο πριν. Αυτές οι μεταπτώσεις με τρόμαζαν, όμως δεν μπορούσα να επιβληθώ στις ψυχικές μου καταστάσεις. Ήταν τόσο δυνατές, που με ξεπερνούσαν.

“Αν η ευτυχία τους είναι τόσο ευάλωτη, ας δοκιμασθεί...” είπε.

Έμεινα σαστισμένη. Θα το έκανε αυτό για μένα; Ακούμπησα ασυναίσθητα το χέρι μου πάνω του. Για μια στιγμή, ένιωσα την ανάγκη να φύγω, να χαθώ. Να πενθήσω μονάχη. Όμως τούτος ο νέος άνδρας που στεκόταν μπροστά μου, με το ξανθό κεφάλι και το μαύρο ακριβό κοστούμι, ξυπνούσε μέσα μου τη ζωή σε μια άλλη εκδοχή της. Ακόμα και ως φίλος με κολάκευε το ενδιαφέρον του. Και προσπάθησα να ανασύρω τον θυμό μου. Τον μεγάλο θυμό. Αυτόν που θα με έβγαζε από την αφασία των δακρύων.

Αλήθεια, πώς πεθαίνει μια αγάπη;

Αυτό θα με βασανίζει πάντα. Και πάντα θα ανεβαίνει από μέσα μου η ίδια απάντηση: Δεν πεθαίνουν οι στιγμές της ευτυχίας που ζήσαμε. Τα πρόσωπα πεθαίνουν μόνο.

Η ίδια η πράξη της προδοσίας τα σκοτώνει.

Ένιωθα πως ο θυμός μου ήταν ζωογόνος. Μου έδινε δύναμη. Δεν έκλαιγα πια. Και το σώμα μου δεν έτρεμε στη μοναξιά του. Θα σταθώ μπροστά του και θα χαμογελώ, σκέφτηκα. Εγώ έμεινα ελεύθερη. Έμεινα ο εαυτός μου. Ας μετρήσει εκείνος ποιο κομμάτι απ' την ψυχή του έχασε. Ή μπορεί και να μην έχασε τίποτα, γιατί δεν το είχε ποτέ.

Σήκωσα τα μάτια και τον κοίταξα αποφασισμένη.

“Πάμε, του είπα, μόνο μια στιγμή, να φορέσω κάτι στεγνό...”

Ευτυχώς είχα πάντα στο αυτοκίνητό μου ένα δεύτερο ρούχο για την ώρα της ανάγκης, και να που μου είχε χρειαστεί. Το φόρεσα γρήγορα, ύστερα σκούπισα τα μάτια μου κι έτρεξα κοντά στον Νικόλα.

Ανεβήκαμε τα πέτρινα πλατιά σκαλοπάτια της εκκλησίας και σταθήκαμε στο υπόστεγο όπου βρίσκονταν οι καλεσμένοι. Κοίταξα γύρω το τοπίο και μου φάνηκε πως ήταν κι αυτό κομματιασμένο, ή εγώ δεν μπορούσα να υπάρξω πια μέσα του.

Τα μάτια μου έκαιγαν και το μυαλό μου πονούσε. Θα ήθελα να μη σκέφτομαι τίποτα εκείνη τη στιγμή. Όμως οι σκέψεις σαν τρελές τρυπούσαν το μυαλό μου να το εξοντώσουν. Σήκωσα τα μάτια και είδα τα πρόσωπα ένα γύρο που με κοίταζαν με κάποια περιέργεια. Ανάμεσά τους ήταν και ο Σταύρος. Τον είδα που στύλωσε το βλέμμα του επάνω μου. Όμως διαπίστωσα πως δεν μ' ενδιέφερε. Ύστερα τον είδα που κατευθύνθηκε προς εμένα με φανερή δυσαρέσκεια. Πήρα τον Νικόλα και πήγαμε πιο πέρα. Εκείνη τη στιγμή, ανάμεσα στην πολυτέλεια και τον θυμό που

ακόμα φούσκωνε μέσα μου, ήθελα να δω τη ζωή μου. Αυτά τα κομμάτια της ζωής μου που δεν χωρούσαν πουθενά...»

Σταμάτησε να μιλά. Μια μεγάλη σιωπή τούς τύλιξε. Μια περίεργη αφαίρεση. Ούτε ο Έκτωρ μίλησε κάμποση ώρα. Σαν να ταξίδευε μαζί της στο βροχερό εκείνο βράδυ που ξεκολλούσε, θαρρείς, από το παρελθόν, συμμετείχε σε αυτό το αβέβαιο παρόν που τώρα ζούσε.

«Τη συνέχεια της βραδιάς εκείνης θέλω να την πω σε μια άλλη συνεδρία, λέει εκείνη. Τώρα έρχονται στη σκέψη μου άλλα κομμάτια του σπαραγμένου μου χρόνου...»

Ο Έκτωρ έμεινε και πάλι με την έκπληξη της έκφρασης «του σπαραγμένου μου χρόνου». Τόσο συνειδητά βίωνε τον σπαραγμό, που τον μετατόπιζε στον χρόνο και στον χώρο όπου «δεν χωρούσαν τα κομμάτια της ζωής της».

Υπογράμμισε τις φράσεις. Από εκεί έπρεπε να ξεκινήσει, από τα «σπαράγματα της ζωής της που δεν χωρούσαν πουθενά» και περιφέρονταν, κομμάτια έρημα μιας ευτυχίας που τη σκόρπισε ο άνεμος.

Ήξερε πως, ως την άλλη συνεδρία, οι φράσεις αυτές θα απασχολούσαν το μυαλό του. Μπορεί και το βιβλίο που έγραφε.

Την είδε που σηκώθηκε με αργές κινήσεις και φόρεσε το πανωφόρι της. Ένωσε την επιθυμία να της πει να μείνει λίγο ακόμα. Όχι ως ασθενής του αλλά ως φίλη. Δεν τόλμησε.

Τράβηξε τη βαριά κουρτίνα στο παράθυρο και την είδε πάλι που περπατούσε στον βρεγμένο δρόμο κρατώντας την ομπρέλα.

Και τι δεν θα 'δινε να μπορούσε να τρέξει πίσω της, να τη σταματήσει. Δεν ήξερε τι ήθελε να της πει. Ίσως να τη δει μόνο ένα λεπτό ακόμα.

Ανέβηκε βαρύς στον επάνω όροφο και έβαλε στο ποτήρι ούισκι με παγάκια. Ύστερα ξάπλωσε στη δερμάτινη πολυθρόνα του και έκλεισε τα μάτια. Ήθελε ν' αφήσει στη σκέψη του μόνο τον ήχο από τα τρεχούμενα νερά του χωριού του.